Zagreb ✂ br. 11 ✂ 3. ožujka 2014. ✂ godina 41.

Glasnik Kluba brđana Feniks

0 kn Hrvatska ✦ 0 € Europska unija ✦ 0 £ Velika Britanija ✦0 $ SAD ✦ a i drugdje je besplatno

Poštovano društvo,

Što povezuje Bitoraj, Matiju Gubca i The Bambi Molesters? Odgovor je - mjesec veljača! Uz stare i novi autori imaju što reći za Glasnik. Galerije, kao i do sada, na http://www.klub-feniks.hr/.

scoutski krik iz gornjeg dijela aerodromske birtije. Okrećem glavu ulijevo, kad ono cijeli čopor brđana, prepoznajem ih po bradama i brkovima na muškom (djelomično i na ženskom) dijelu grupe. Većina izgleda kao da su barem u ranim dvadestim, a neki i u tridesetim, marame im oko vrata, ali većina je u civilki. Mislim si, ovo je poruka odozgo (ne iz gornjeg dijela bitrije nego malo više odozgo), što uz Tonu utjerivača znači da moram početi….

Bitoraj, 31.01. - 02.02.2014.

J o ž i n a p r i č a

Što me je ponukalo da počnem pisati ovaj prilog za nas Glasnik? Prvo Toni koji me je prije nekih desetak dana stilom iskusnog utjerivača dugova pristojno priupitao emailom da li bih napisao nešto o zimskom manevru. Bila je to ponuda koja se ne odbija, naravno. No krajnju inspiraciju dobio sam prije pet minuta. Petak je popodne, ja sjedim na aerodromu u Rotterdamu i čekam avion za London, mirno pijuckam pivu kad ono u vidno polje mi ulaze dvije planinke, nizozemske pretpostavljam. Pratim ih pogledom, ne naročito pohotnim, i prisjećam se da sam prije par minuta čuo i nekakvu galamu, sada se ispostavlja vjerojatno

Ovo je moj drugi zimski manevar zaredom, ako ovako nastavim preći će u rutinu. Ja volim rutinu. Par tjedana prije polaska polako emailom naručujem opremu koja mi fali (gamašne, krplje, štapovi, karimat itd). Nekoliko dana prije polaska izgleda da bi nas moglo biti i za kombi međutim razne ozljede i vremenska prognoza ubijaju entuzijazam tako da krećemo četvorica, Tinča, Darko, Grga i ja. Tinča nas kupi s malim zakašnjenjem izazvanim poslovnom panikom tipičnom za petak popodne. Prva postaja Toni, kod njega je tava. Slijedeća postaja dućan u Trnskom, par konzervi pive za po putu. Passat piči, nakon jedno tri pive smo u Fužinama. Odsjedamo u udobnom dvosobnom apartmanu, malo up-market u usporedbi s prošlim manevrom. U apartmanu je i masaža, wellness itd., sto naravno provocira niz uobičajenih komentara s blagim seksualnim prizvukom.

Vlasnica apartmana nam u prolazu kaže da je šuma u

jako lošem stanju. Mi baš ne registriramo njezin komentar, poslije će se pokazati važnim…. Vrijeme je lagano nikakvo, mislim da je u Fužinama i tako samo jedna birtija, pa ostajemo u apartmanu, načinjemo klopu i cugu. Završavamo s pivama, prelazimo na gemišt, ja imam dvije litre bijelog, donacija od mog starog plus mineralna, Grga ima butelju Krauthakera, jer on ne pije drugo. Poslije će se pokazati važnim…

Uz jelo, piće i ugodnu konverzaciju vrijeme leti, Tinča prvi počinje kljucati i nakon nekog vremena se povlači. Slijedeći je Grga, tada smo jos bili na mom vinu, ali pri kraju. Ostajemo Darko i ja i divanimo dalje. Moje vino nestaje, ostaje Krauthaker. Prilazimo mu sa dužnim poštovanjem, Grga u polusnu sluti što je slijedeće i viče iz sobe da mu je to jedina cuga. Darko i ja ne razumijemo u čemu je problem niti u Grginu glasu prepoznajemo ton očajnika. Možda zbog kiše koja počinje lupkati po limenom krovu. Oko dva sata i mi počinjemo kljucati, ostalo je možda dva deca Krauthakera.

Ujutro Grga ubrzo shvaća svu ozbiljnost situacije, Darko i ja suosjećamo sa njim i osjećamo blage naznake krivice, možda nekih 13.0%. Nakon ležernog doručka krećemo prema Vratima odakle počinje staza za Bitoraj. Auto parkiramo odmah preko pruge. Svakih pola minute čuje se prasak, drveće puca. Lagano se pogledavamo, nije nam svejedno ali što je tu je, nećemo sad odustati. Nakon par stotina metara hoda dolazimo do pilane, u susret nam dolaze dvojca planinara, dobro opremljeni, dereze, GPS. Kazu da je put do doma prohodan, oni su došli gore jučer, sad se vraćaju. Auto su ostavili pod strehom u pilani, mislimo si zašo to nije nama palo na pamet, pokazat će se važnim kasnije…

Nako pilane ulazimo polako u šumu. Sve je više drveća srušenog peko puta, moramo zaobilaziti, Grga kaže da ga sve podsjeća na vatru minobacača, ako te pogodi - pogodi. Stvarno zvuči kao stalno puškaranje u šumi. Ja si mislim da će dragi Bog ipak prepoznati dijete, pijanca ili budalu koja čuči u svakome od nas. Darko predlaže da se malo odmaknemo jedan od drugoga tako da ako nekoga pogodi stablo ili led koji sa stabala pada, barem će ga ostali moći otkopat. Dobra ideja. Pada kiša ponekad i ledena, snijeg je mokar, a povremeno gazimo kroz duboke lokve.

Malo pomalo dobivamo na visini, sve je više crnogorice na kojoj se led manje skuplja pa manje i puca. Ipak, pravi uspon počinje tek kad smo skrenuli sa ceste. Ubrzo postaje ozbiljna nosoderina. Jedno sat i pol solidnog uspona i dolazimo na prijevoj nakon kojeg je još nekih četvrt sata do skloništa. A ono je u lošem stanju. Ona dvojca koju smo sreli kod pilane nisu ostavili ništa od drva, a čini se da nisu niti uspjeli zapaliti vatru. Tinča se je prihvatio vatre, a mi ostali skupljamo mokro drveće iz snijega i pilimo, sječemo u skloništu. Nakon nekih dva sata psovanja, pilenja i paljenja vatra se napokon rasplamsala, makar je dima toliko da moramo držati vrata i prozore otvorene. Ipak, polako sve počinje sličiti na normalni zimski manevar, vade se dva od tri jela u pacu i počinje kužinavanje. Pije se kvalitetno crno vino, Grga uživa u svojih 1.85 dcl Krauthakera. Darkov i moj osjećaj krivnje se ne mijenja, možda zbog dima. Jedan mali problemčić koji smo uočili još tokom uspona je da nitko osim Grge nije ponio vodu. Dok smo se penjali popili smo svaki svega nekoliko gutljaja i vjerojatno smo svi malo dehidrirali. Sada u skloništu moramo otapati snijeg ili prokuhavati vodu iz tanka pored kućice, nismo baš sigurni u čistoću vode.

Kiša i dalje pada, a i vjetar je ojačao preko noći. Ujutro pečemo i treći pac za doručak. Sklonište smo očistili koliko se dalo, a ostavili smo i nešto drva. Krećemo natrag prema Vratima malo prije podneva. Šuma je sada u još gorem stanju, svakih par minuta moramo skretati sa staze, obilaziti srušeno drveće, penjati se preko trupaca, provlačiti ispod ledenih grana. Čuje se manje pucanja, vjerojatno je sve što je moglo pući već puklo. Onaj vjetar od noćas je stvarno šumi došao glave. Gotovo da i nema bjelogoričnog stabla koje nije oštećeno. U donjem dijelu puta još je i gore, uz cestu je srušeno nekoliko velikih borova, a kad smo se spustili na polje prije Vrata, morali smo sasvim skrenuti sa staze jer je staza bila kao zaledjena prašuma, da smo imali mačete dobro bi nam došle. Sva je sreća da auto nismo ostavili u pilani jer je sada i put do pilane neprohodan.

Dolazimo polako do auta. Auto u ledu, jedno 4-5 cm debelom. Tino gleda u očaju, neznamo odakle početi. Prvo smo drškama štapova za hodanje pokušali osloboditi vrata, ali to je išlo strahovito sporo. Na svu sreću nakon nekih dvadesetak minuta naiđe auto s tri lokalne samaritanke, koje nam odmah objašnjavaju da auto treba otopiti vodom, ali mlakom, a vodu možemo dobiti u prvoj kući u Vratima. Jedno tri-četiri kante mlake vode potrošili smo da koliko toliko odmrznemo stakla na autu. Vrata smo uspijeli otvoriti relativno brzo, a motor je upalio odmah na slavu i ponos Volkswagena. Uzeli bi mi još tople vode, ali u Vratima nema struje, te jadna žena kod koje vodu uzimamo nema niti grijanja, tako da nam je nakon nekog vremena postalo neugodno. Glavno oruđe za lomljenje leda je sjekira (tupa strana naravno). Gledati Tinču kako sjekirom mlati po vlastitom auto je blago nadrealističan prizor, ali nakon jedno dva sata auto je napokon dovoljno odleđen da možemo krenuti.

Razmišljali smo skrenuti negdje na uobičajeni post-manevarski ručak, ali odustajemo jer je vrijeme i dalje očajno, pa nismo ni sigurni da će cesta ostati otvorena. Umjesto ručka navrnuli smo kod Tonija vratiti tavu te se malo osvježili uz kuhano vino i rakijicu. Na telki gledamo prilog iz Vrata, polako shvaćamo da je u cijelom Gorskom Kotaru prilična frka. Jos jedna pobjeda pijanaca, djece i budala nad okrutnom zimom.

Darkova priča

Pada kiša. Stojimo mi tako u čudu i, pa, strahu, kao četiri praseta. Pod punom opremom k'o navy seals, bok te. I nitko ni makac. Buljimo u tu kvrgavu golemu masu koja bi se trebala zvati šumom. Mislim pa svi znamo kako izgleda šuma i to u svim svojim godišnjim fazama. Ali ovo. Što je ovo? Hektari rastopljenog pa ponovno stvrdnutog stakla prosutog po ovoj, kao šumi. I to u trilijuntonskim količinama. Što je ovo?

Svako toliko se čuje puščani prasak a onda, vruuuuummmm, traaaaaass i petsto kilni kristalni luster od bukve se raspe u padu od petnaestak metara po recimo, eno onom tamo putu, e tom, baš tom s markacijama.

«'oćemo krenut'?»

«Gdije? U to?»

Pras, vruuuuummmm, traaaaaass.

«Aha»

«Misliš, ha?»

«Šta, ti ne bi?»

«Pa ne znam, a ti?»

«Šta ja znam, ja bi. A ti?»

Pras, vruuuummm, traaaasss.

«Jebemti, ovo je bilo blizu.»

«Ajmo krenut, zima mi je.»

«Ajmo.»

Pras, vruuuuummmm, traaaaaass.

Pada kiša. Ja ne znam kako sam mogao ovako pogriješiti. Koliko hodamo? 15-ak minuta a ja sam mokar do gole kože. Sunce mu žarko nisam smio popiti onu zadnju čašu «Krauthakera». Jel se tako zove? Gle sad mi se… «PAZI!» Pras, vruuuuummmm, traaaaaass. …desni lakat ukočio od zime. O sunce mu žarko! Točno je vidim. Krene negdje sa 2-3 soma metara, blebne na moju vunenu kapu pa lagano klizne nizdol. Usput pokupi par hladnih prijateljica i tako uvećane i ohrabrene krenu niz moju toplu kičmu ravno do gaća. Tamo se fino rašire i ugodno smjeste u društvu onih koje su već pristigle.

Kada jednom čovjek zarine glavu u kutiju apsurda nije daleko od mahanja zdravom razumu. Mokar sam izvana. Mokar sam iznutra. Mokra mi je glava. Mokar mi je mozak. Ma mokre su mi čak i oči ispod vjeđa. A ja sam žedan. Hi hi hi, pa to je za poludit. Ma možeš se ti onog snijega nasisat kao Romul i Rem zajedno, al' Rima nećeš vidjeti. Žedan sam ko graba.

Ima kod te kiše, a naročito ovakve «prehlađene», nešto posebno. Samo njoj karakteristično. Mislim sve je to lijepo i romantično. Gledaš je kroz zatvoren prozor dok ona fino sipi i natapa ovdje dol, ondje brijeg. Ali ako moraš stajat pod njom nekih par sati onda je to nešto… specifično. Da budem pristojan. Pada ona tako već satima. Tiho rominja. Znate, to je onaj zvuk koji se čuje dok pada po snijegu, drveću, ramenu, rukasaku, prijatelju, glavi. I tako vas «tuče» dvojako. Ispire vas izvana i hladi. A zvukom vam ispire mozak. Iznutra. Potiho. Nakon kojeg sata pretvorite se u bezličnog, mokrog, hodajućeg zombija koji tumara bespućima hrvatske zbilje i Gorskog Kotara. E da. Ne znam jesam li već spomenu. Naime, pada kiša.

Nevjerojatno je, zapravo gotovo magično to kako priroda može, čak i u ovakvom apokaliptičnom stanju izgledati tako čarobno. Možete zamisliti nepregledne hektare i hektare kristalne šume koja se posljednjim snagama drži za ono malo preostalih, tankih i nesleđenih niti života koje su joj preostale do konačnog sloma. Zastrašujuće predivno. I čemu ćemo slijedećeg jutra svjedočiti, tragično do epskih razmjera.

«Sad smo jako blizu.»

E, kada to čujem, najradije bi mu ovim štapom… ma ništa. Nakon jedno trideset do četrdeset minuta od «jako blizu» konačno smo se dočepali skloništa. Umorni, iscrpljeni i mokri. I bijesni! Nema drva!! Pa… je…. nema drva!!! Odnosno ima. Vani. U šumi. Mokrih!! Srećom pa ima i onih situacija kada se u kući koja je makar i tijesna nađe čeljad koja je bijesna a da to ipak ne ispadne tragično. U roku od samo toliko smo što pilom, što sjekirom, što švicarcem što zubima izrezali, nasjekli, usitnili i zapalili dostatnu količinu drva da u skloništu naraste temperatura na ugodnih 30 - 32°C. Dovoljno da se možeš prošetati i u bikiniju. (Ups, prijatelju, pobježe mi. Izvini na indiskreciji).

O klupskoj kuhinji i načinu prehrane u prirodi već smo dovoljno pisali pa vas ne bih opet time davio. U svakom slušaju «planulo» je sasvim dovoljno primjeraka flore i faune da se plašim da nije stradala i koja ugrožena vrsta. Slučajno. Ali što ćete. Tako vam je to s preživljavanjem u prirodi. Ne jedeš jedino ono što je s tobom, dobrovoljno i na vlastitim nogama izašlo iz auta. Mada, kad bolje razmislim, čini mi se da smo i tu koji put prekršili pravilo.

Uvijek su me oduševljavali pojedini (rijetki) primjerci ljudi koji na ovakvim izletima imaju zaprepašćujuću sposobnost da sve svoje unutrašnje organe tokom noći pretvore u jedinstven sustav spojenih posuda zvan mjehur. Naime bez obzira na količinu ulivene tekućine oni do jutra nemaju potrebu za izlijevanje iste. Spavaju mirnim snom blaženika bez potrebe za noćnim izlaskom. Siguran sam da dio toga spreme i u podočnjake. Ali nemojte me hvatati za riječ. Ja nažalost nisam takove sreće pa moram prolaziti svu onu Golgotu izlaska iz tople vreće, spuštanja niz strme stepenice, i nadasve «ugodnog»

izlaska van, na zimu i pogodili ste, kišu. Poslije toga te jedino snaga cigarete i par gutljaja rakije može vratiti u blažene vrtove sna. Kažu da postoji i metoda odmjerenog udarca ušicom sjekire. No ja to još nisam oprobao zbog nedovoljno istraženih, (eventualnih), postoperativnih komplikacija.

Jutro. Pada kiša. Poslije ugodnih trenutaka provedenih

uz jutarnju kavu, ćakulu, i «skroman» doručak dolazi ono najmučnije vrijeme kada treba spremiti stvari nazad u ruksak. E to su minute koje mi ponekad uzmu po nekoliko dana života. Kako zapravo nešto što je volumena «A» spremiti u nešto što je volumena «a». Ne znam. To se kosi sa svim zakonima fizike, taman ona bila i kvantna. To je nešto gotovo u rangu prirodnog čuda već spomenute metamorfoze unutrašnjih organa. Stvarno ne znam. A ono što tek ne znam, je kako mi zapravo svaki put to pođe za rukom? Moram nas ovom prilikom pohvaliti da smo kuću ostavili u čistom i urednom stanju sa hrpom uredno složenih i suhih drva. Kao i uvijek, naravno. A to je daleeeeko od onog što smo jučer zatekli. Gdje je nestala ona stoljetna planinarska solidarnost? Gdje je ona elementarna ljudska empatija i briga pri pomisli na čovjeka koji u životnoj ugrozi ulazi u sklonište? U sklonište u kojem, pazi sad, nema drva! Onima koji kuću duže i svim onima koji su je prije nas koristili, samo kratko - Pljuc.

Atmosfera pri spuštanju bila je gotovo ista onoj pri penjanju. Kiša, zima i opet sve mokro. Doduše obzirom da sinoć nije bilo «Krauthakera» (jel se tako zove), na vrijeme sam se dosjetio da navučem kabanicu tako da je vlage bilo mrrrvicu manje. Jest da je kabanica zapravo uvećana varijanta najlonske vrećice i da sam izgledao pomalo kerumovski, al' eto. Nakon približno prve trećine puta je počelo. Kao u nekom halocinogenom filmu nizali su se stravični kadrovi sleđenog armagedona. Do kuda se pogled pružao ležala je slomljena, sakata, na smrt osuđena šuma. Srce i duša su mi se stisli u ledenu lopticu. Gdje god se okreneš, raskoljeni batrljci bukve, breze, bora. Oko njih prosuta i sleđena utroba od nekad ponosnih krošnji. Smrt i užas posvuda. Mir i tišina, sveprisutni.

Koliko smo mi ljudi doista bitni za tu prirodu? Koliko smo stvarno fatalni? Sve generacije Gorana koji su se naselili u ove krajeve nisu uništili toliko šume koliko sama priroda u samo dvadeset i četiri sata. A mi smo kao stvarno toliko bitni? Ako je tko ugrožen na ovoj plavoj kugli onda smo to mi. I to od nas samih. Opet glava u kutiji apsurda i mahanje za zbogom zdravom razumu. Povratak je prošao bez uobičajenog trkeljanja i cerekanja u očitoj želji da se što prije izađe iz ove apokalipse i šumskog pomora.

E sad, zadnju epizodu ovog «Bitorajskog» serijala morat ću započeti uzvikom s početka ovog teksta i to glasno. Što je ovo? Posljednji ostaci ostataka nekad velike sreće u vidu maštanja o toplom restorančiću uz topli gulaš od recimo, veprovine, do kojeg će na odvesti topli auto raspali su se o karoseriju istog. Naime, dotične karoserije nije ni bilo. Odnosno je. Ali kao da i nije. Mislim dala se ona nazrijeti, tu i tamo pod debelom naslagom leda. No da je to proizvod ponosnog njemačkog naroda moglo je uočiti samo stručno i suzno oko vlasnika dotične karoserije. Namjerno ovu kuglu leda ne želim zvati autom jer to, to i nije auto. To je možda jučer bio auto. Ali danas, danas sigurno ne. Sljedeća dva sata ne smijem opisivati iz čiste pristojnosti. Postoji mogućnost da će ovo čitati i neko mlađi, a te scene bi sigurno morale imati oznaku 18+. U svakom slučaju marljivim radom ljudskih ruku i svega ostalog što viri iz čovječjeg trupa vratili smo karoserije ponosno ime auta. Alat i metode koje smo koristili neću niti spominjati jer bi ponosni njemački narod na nas zasigurno bacio stoljetnu kletvu. Siguran sam da bi u pojedinim trenutcima tokom «operacije» i prekaljeni španjolski inkvizitor zatvorio oči i okrenuo glavu u stranu.

Povratak u Zagreb je bio brz, Rekao bih skoro munjevit. Cijeli je Gorski Kotar djelovao otužno pod debelim ledom i slomljenom šumom. Volja za restorančićem, gulašom, vepricem, je isparila kao more u paškom polju. Ostala je samo sol na ranu. Ajmo doma. Ako ste baš pomislili da smo se razišli ko … E pa baš se Varate. Nema toga što te može bolje vratiti u život od toplog prijateljskog dočeka uz osmjeh, tapšanje po ramenu i čašu kuhanog vina. Je da sam mokar, je da sam umoran. Ali vedar duh je opet tu. Izmilio iz leda i prekrio dušu.

A vani? Vani pada kiša.

Seljačka buna-Stubica

Anno Domini 2014. godine (8. veljače)

Za vas zabilježio Čarli

Pod ovim naslovom se krije jedan simpatičan izletić u Hrvatsko zagorje koji se odigrao 8.02.2014. godine. Nakon više poziva našeg dragog prijatelja Boronjeka s kojim uredno svakog petka tamanimo pive u Budvajzeru, odlučili smo posjetiti ga u njegovoj viksi i taj posjet ujedno spojiti s upoznavanjem stubičkog kraja.

Ta subota je bila cmoljava, za ostati u krevetu, ali oni koji su imali želje, volje i vremena uputili su se na put podsjećanja iz naše slavne povijesti. Tako su Toni i Sanja, Čarli, Jelica, Nina i Iva sjeli, ne u cug, nego u svoje aute i krenuli put Zagorja u susret Matiji Gupcu i uprizorenju seljačke bune koja se ako netko možda i ne zna odigrala, na bregima

Stubice 1573. godine.

Zborno mjesto nam je bio dvorac Golubovec u Donjoj Stubici, u 12.00 sati, gdje nas je kao domaćin dočekao Boronjek. Zašto Golubovec, neki se možda pitaju, e pa iz nekoliko razloga. Mjesto je nedvosmisleno, markantno, nema zabune i svi znaju gdje je. Osim toga smisao izleta je upoznavanje lijepe naše pa tako i kulturne baštine na koju bismo trebali biti preponosni, a ne je često puta zanemarivati i ne znati za nju. Amerika to nema (indijanci nisu gradili dvorce), možda malo zvuči prepotentno ali je to činjenica.

Od Golubovca smo krenuli prema Gupčevoj lipi u Gornjoj Stubici. Stara lipa ispod koje su se sasatajali kmeti i muži sa svojim vođom Matijom, od kuda su kretali u boj protiv Tahijevih (bad boys) zločestih vojnika (plaćenici). Lipa se i danas dobro drži iako je iz 16.stoljeća. Interesantno je zapravo kako jedno mekano drvo ima tako dugi vijek trajanja. To je već pitanje za šumare i biologe.

Spustili smo se zatim do spomenika Rudolfu Perešinu, pilotu HV, slavnoj osobi iz Domovinskog rata koji je porijeklom iz Gornje Stubice. Njegov MIG-21 je i dalje usmjeren prema nebeskim visinama, mjestu vječnog mira.

Od Rudija smo se oprostili i krenuli prema muzeju seljačke bune iznad Gornje Stubice koji se nalazi u dvorcu Oršić. Opet kažem, zahvaljujući plemenitašima danas imamo dvorce koji nas povezuju sa zapadnom i srednjom Europom i njihovom kulturom. Dvorac Oršić, obnovljen, lijep, sa njega se pruža prekrasan vidik na stubičku dolinu. Tik uz dvorac je velebni spomenik Matiji Gupcu kojeg je izradio Antun Augustinčić. Matija stoji uzdignutih ruku i opominje nas da budemo budni kako nas ne bi opet uzjahale tamne sile nepravde i tlake. Budućnost će pokazati koliko smo ga ozbiljno shvaćali.

Nakon svega do sada viđenog, obiđenog, poziranja ispred fotooparata, ogladnili smo, tako da smo se preselili na drugi breg u Boronjekovu viksu. Do sada smo samo slušali o viksi, a sada je imamo priliku i vidjeti uživo. Simpatična kućica na tri etaže, zidana, ne prevelika (po mjeri), koju su sagradili tata Boronjek uz pomoć ruku svoje braće poput mnogih naših građana u bližoj prošlosti. Upoznali smo Boronjekovog tatu, 80-godišnjaka za kojeg bi rekli da je 70-godišnjak. Još kada smo čuli da je baka živa i da ima 103 godine, e pa Boronjek pred tobom je još podosta toga. Naš domaćin Nino počastio nas je finim kuhanim zagorskim kobasama sa senfom i lukom. Za aperitiv smo kušali domaću rakijicu (od koje zastaje dah u grlu), a sve smo zalili domaćim vinom. Tako punog trbuha uputismo se nazad u Donju Stubicu kod Majsecovog mlina.

A kad tamo vitezovi, kmeti, Tahi, Matija Gubec, svi na livadi u stubičkom blatu, pokušavaju nam dočarati kako je to bilo u veljači 1573. godine. Lete strijele, koplja, mačevi, tuku se jedni protiv drugih i na kraju, „malo“ drugačije nego što je to stvarno bilo, pobjeđuju kmeti a vitezovi budu protjerani put Medvednice. A mi smo pobjedi pravice nazdravili sa gemištom.

Eto to bi od prilike bio sadržaj jednog lijepog izleta kakav po svojoj prirodi sve više priliči nama mladićima i djevojkama u najboljim godinama. Sretno smo se svi vratili u Zagreb.

The Bambi Molesters i Hard Place

od Roberta

Dragi moji!

Svi se još rado i često sjećaju umjereno razularenih druženja i razvaljivanja noći u Hard Place-u, opskurnoj birtiji koja je do nedavno bila na lokaciji poluruševne tvornice posuđa „Gorica“ u Šubićevoj ulici. Obično bismo tamo završavali nakon kaj nas poteraju iz standardne birtije u Heinzlovoj, jer se ljudi nemreju sam tak razići već oko ponoći.

E, svima za informaciju, Hard Place više nije na navedenoj lokaciji u Šubićevoj, već je preseljen na lokaciju Hrvatske bratske zajednice 4 (da ne bi previše lutali, to je u lokalu kod ulaza u NSB). Otvorenje nove lokacije je službeno bilo obilježeno trodnevljem protkanim raznim sadržajima, od kojih bih istaknuo prvi dan, 20.2.2014. godine, kad su hrabro i veselo nastupili The Bambi Molesters.

Da ne bih puno lamentirao o samom bendu, glede audio doživljaja preporučam posjetu nekom od njihovih idućih koncerata, a što se tiče vizualnog aspekta, te s obzirom da kažu da slika govori tisuću riječi, molim da obratite pozornost na priloženu fotografiju.

Na samom događaju prošli četvrtak nazočni su bili Tona, Crf i moja malenkost. Atmosfera više nego inspirativna, pivo prigodno jeftino, čeljad pristupačna, opći dojam odličan. Čak nismo ni pretjerali ni u čemu i nisam imao apsolutno nikakvih problema glede pronalaženja auta na parkiralištu drugo jutro.

Eto toliko.

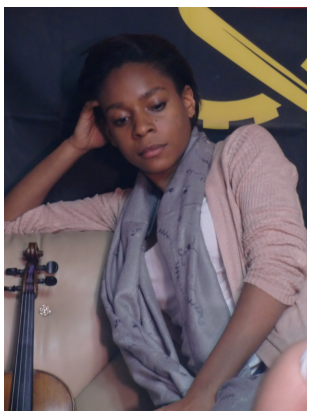
A ni ime joj ne znam

Mjesto događanja: Podrum Danish Demining Group-a, Kabul, Afganistan
Datum događanja: 17.03.2012
Svrha događanja: St. Patrick's day
Priredio: Grga

Kada dolaziš na feštu Svetoga Patrika valja se obući u nešto zeleno ili totalno tradicionalno kao onaj veliki čelavi tip na priloženoj slici. Taj ti dan ne gine da se napiješ, ma razvališ štoviše. Vrag će ga znati tko li više pije – Irci ili Rusi? Finci? Dobro, nije sad to važno, bilo nas je svih mogućih.

A bila je i ona! I sasvim su mi sigurno rekli njeno ime koje mi je, eto, ishlapilo u pustim alkoholnim parama irskog Jameson's whisky-a.

Božanstvena estetika u kombinaciji gena mame sa Jamajke i oca iz UK-a. Mmmm .... opojna kao eterična ulja sunčanog mediteranskog dana, zanosna kao najljepša glazba. Prava milina za sva osjetila.

I nije da nije bilo i drugih žena i djevojaka u tom podrumu tog dana i večeri, ali velika većina nas prasaca se topila gledjući i slušajući nju dok je svirala violinu ili se smiješila.

Život je čudo i sve nas zna iznenaditi sa raznim ljepotama pa čak i na možebiti najbrutalnijim ili najčudnijim mjestima našeg planeta. Život je lijep, i što se sad tu ima lamentirati.

O čitanju 2. dio e-knjige

od Tonija

Štovani čitatelju klupskog Glasnika, na članak O čitanju 1. dio D. Sabolović-Krajine objavljenom u Glasniku br. 10., dodao i svoje skromne observacije **na temu e-knjiga**, relativno novog oblika disperzije pisane riječi, koji je eto i meni osobno učinio mnoga djela pristupačnijim. Da citiram autoricu: "Visoke cijene knjiga odbijaju i one koji bi ih željeli posjedovati ..." - problem koji sam e-knjigama barem djelomice riješio.

e-knjiga (eng. electronic book, e-book, eBook, e-Book, ebook, digital book, e-edition) je cjelovita knjiga (tekst, grafika, prilozi, ...) koja se distribuira u digitalnom obliku, kao samostalni proizvod ili kao usporedno izdanja tiskanom.

Zašto bih posegnuo za e-knjigom kada baš ništa nemože zamijeniti osjećaj dobrog starog papira u ruci? Nekoliko je odgovora: (1) isti naslov je u digitalnom obliku i do 80% jeftiniji, (2) zaista brojni naslovi (vidi dalje) su dostupni bez ikakve naknade, (3) do naslova dolazim u nekoliko minuta, (4) dostupna su mi mnoga rasprodana izdanja (out of print!) i (5) sa sobom uvijek mogu imati svoju cijelu knjižnicu i od nekoliko tisuća naslova čija masa ne prelazi 300 g. Ima tu još nekih manjih pogodnosti: (6) mogu čitati u potpunom mraku, (7) povećati slova jer više ne vidim tako dobro kao nekada, (8) koristiti integrirane višejezične riječnike i skakati u tumače pojmova, (9) označavati i vaditi citate i dr. I da, nije nevažno (10) da za e-knjigu nije porušeno niti jedno stablo.

Zašto ne bih posegnuo za e-knjigom? Nekoliko je odgovora: (1) ništa nemože zamijeniti osjećaj dobrog starog papira u ruci, (2) uređaj za čitanje košta, a odlazak u knjižnicu ne. I da, uređaji za čitanje e-knjiga su prije ili poslije novi elektronički otpad, kojeg ionako ima previše.

Razvoj e-knjiga je započeo ranih šezdesetih prošlog stoljeća u sklopu NLS projekta (oN-Line System) kojeg je vodio g. Doug Engelbart sa Stanford Research Institute (SRI), te Hypertext Editing System i FRESS projekata (File Retrieval and Editing System) kojeg je vodio g. Andries van Dam s Brown University-a. Nakon 30-tak godina stasavanja, 1998. g. gđa. Kim Blagg je dobila prvi ISBN broj ikada dodjeljen nekom digitalnom izdanju, te je odmah započela promidžba digitalnih multimedijskih izdanja na CD-ima pod vodstvom moćnih distributera kakvi su amazon.com, bn.com, borders.com, Books OnScreen, a formalna je prezentacija provedena na Book Expo America u Chicagu. Iste su godine lansirani i prvi e-čitač uređaji (Rocket ebook i SoftBook). Stephen King je 2000. g. objavio prvu knjigu koja nikada nije ponuđena u tiskanom obliku (Riding the Bullet). Dalje ide nevjerojatno brzo - u manje od 15 godina, e-knjige su osvojile 25 - 27% ukupnog tržišta knjiga s gemetrijskim trendom rasta (podaci za SAD). Zabilježeno je da je samo u razdoblju od mjesec dana (04.07. - 04.08. 2009.) postalo besplatno dostupno

novih 2 milijuna naslova! Čitati se može na uređaju u ruci, s web strana ili čak koristiti on-line ili off-line audio knjige, za one lijene, koji hoće da im baršunasti glas čita na uho (npr. AudioBooks for Free) (http://www.audiobooksforfree.com/home)

Dakle, štovani čitaoče, sada možda možeš reći "**I ja bih čitao e-knjigu**"! Kako? e-knjige se mogu čitati na stolnom računalu, prijenosnom računalu, čitaču e-knjiga, tabletima i pametnim telefonima. S obzirom da je čitanje knjige na računalo prilično "bizarno" pogotovo što dobar dio vremena ionako provodimo bulјeći u ekran, ove bi uređaje kao čitalačko pomagalo odmah odbacio. Odbacio bih i pametne telefone zbog nekomfora premalih ekrana. Uglavnom ugodno čitanje provedivo je dakle na čitačima e-knjiga i tabletima čije dimenzije idu i do skoro punog A4 formata. Oba uređaja pristupaju knjižnicama e-naslova na internetu putem Wi-Fi mreže ili fizičkom vezom s nekog računala.

Čitač e-knjige je upravo to - uređaj namjenjen isključivo pohrani i čitanju. Nema surfanja, nema pisanja, računanja, telefoniranja, slanja mailova, većinom nema ni boje (crno-bijelo), ..., samo čitanje. Prednosti su relativno niska cijena (npr. 500 - 1500 kn), a bateriju i uz čestu upotrebu ne treba puniti i do 3 mjeseca! Zanimljivo je da je većina omogućuje pristup 3G mrežama bilo gdje u svijetu potpuno besplatno, dakle nema dodatnih troškova interneta. Naravno, na tržištu je paleta uređaja zaista velika. Najpoznatiji i najmasovniji u upotrebi su Amazon Kindle, Nook Simple Touch, Sony Reader, Kobo eReader i PocketBook Reader.

Tablet je računalo u malom. Radi zapravo sve što radi i PC i pametni telefon, dakle sve što e-čitač ne radi, plus sve što e-čitač radi. Uz čitanje, omoćuju i prikaze knjiga za koje je boja važna (atlasi, povijest, vodiči, umjetnost i sl.). Nedostatak je relativno visoka cijena i za prosječne uređaje (i puno više od 1500 kn), te baterija koju valja puniti svakih par dana. Uobičajeno "jašu" na netu putem Wi-Fi-a, a za sve funkcionalnosti treba imati ugovor s nekim davaocem interent usluga, što košta. Naravno, na tržištu je paleta uređaja zaista vrlo vrlo velika. Njih ne bi nabrajao.

Kako e-knjiga dospije u uređaj? Lako: (1) naslov mi je već skinut na računalo, pa ga preuzmem fizičkom vezom PC-čitač ili (2) naslov je na internetu, pa ga preuzem putem žične ili bezične mreže direktno u čitač. Uobičajena je usluga mnogih distributera uređaja omogućavanje gradnje osobne virtualne knjižnice na internetu. Kada god upalim čitač, mogu koristiti naslove koji su u njemu, ili posjetiti svoj vlastiti i možda golemi repozitorij na netu da uzmem za čitanje nešto novo.

Formati u kojima se e-knjige pohranjuju su brojni, a među najčešćim su: EPUB, MOBI, DJVU i PDF (da, klasični pdf). Zgodno je prije eventualne nabave čitača provjeriti koje formate podržava, a kada su tableti u pitanju, oni već sadrže svu podršku ili im se može instalirati prikladan software. No, programi za održavanje vlastite knjižnice e-naslova (npr. izvanredan i planetarno popularan Calibre ebook Management) (http://calibre-ebook.com/) omogućuju ionako lako konverziju formata jedan u drugi, sinkronizaciju PC-čitač-net, pa i prilagodbu naših vlastitih dokumenata.

Gdje i kako doći do e-naslova?

Najveći komercijalni svjetski distributeri e-knjiga su Amazon (http://www.amazon.com/) (s 58% udjela na tržištu), potom Barnes & Nobile (27%) (http://www.barnesandnoble.com/), Apple (9%) (http://www.apple.com/) i drugi, naravno na engleskom i drugim svjetskim jezicima. Kada se malo prosurfa, za čas iskrsnu brojni e-nakladnici šarolike ponude (http://www.dmoz.org/Business/Publishing_and_Printing/Publishing/Electronic/E-Books/) Plaćanje je kartično ili s PayPalom.

Komercijalna distribucija e-knjiga na hrvatskom jeziku je, u usporedbi sa svjetskom, dosta ograničena. Prema mojoj prosudbi nekako najviše naslova nudi Vip eKnjižara (http://eknjizara.vip.hr/) i Planet 9 T-Coma (http://planet9.hr/), a neke druge nekako i nisam zapazio. Omogućena je kupnja i preuzimanje naslova sms porukom na trošak računa za mobitel, što je zgodno.

No, ono što je zanimljivije, **kakva je ponuda besplatnih e-naslova**? Pa, tu ima svega. Od svjetskih distributera i na stranim jezicima, izdvojio bih:

- Gutenberg projekt (http://www.gutenberg.org/) - najpoznatiji projekt digitalizacije knjiga na Planeti. Nudi oko 150.000 naslova kojima su istekla autorska prava, dakle onih starijih djela, a broj naslova jako brzo raste. Djela o kojima smo čuli, ali nikada vidjeli u originalu, sada su lako dostupna. Npr. zanima vas Darwinovo Porijeklo vrsta objavljeno u Londonu 1859.g., Goethe, Marx, Bayron, ... ? Nema problema, za minutu je u čitaču.
- Library Genesis Project (http://lib.freescienceengineering.org/) - ruski portal s nekoliko distribucijskih lokacija koji nudi enormu količinu knjiga (i stripova) na raznim jezicima, većim dijelom ne poštujući autorska prava nakladnika ili pisaca.
- The Pyrate Bay (http://thepiratebay.sx/) - kao što ime kaže, piratski portal za preuzimanje audio, video i drugih sadržaja, uključujući i vrlo brojne knjige.
- i dr.

Ono što je vjerojatno zanimljivije su **besplatni naslovi na hrvatskom jeziku**. Tu bih izdvojio:

- Zbirka književnih djela na hrvatskom jeziku (http://www.ffzg.unizg.hr/infoz/dzs/popis) - Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
- eLektire (http://lektire.skole.hr/naslovnica) - izvanredan izvor klasične književnosti koja je sastavni dio kurikuluma osnovnih i srednjih škola, oko 300 naslova. Projekt eLektire je nastao na inicijativu Ministarstva znanosti,

obrazovanja i sporta, a realiziraju ga CARNet i Bulaja naklada. Za pristup sadržaju morate se prijaviti svojim AAI@EduHR elektroničkim identitetom.

- Djela Marka Marulića (http://www.knjizevni-krug.hr/marulianum/) - sve na jednom mjestu
- Krležijana (http://krlezijana.lzmk.hr/projekt.aspx) - enciklopedija o Miroslavu Krleži Leksikografskog zavoda sa svim djelima
- Silvije Strahomir Kranjčević (http://www.sskranjcevic.hr/uvod.asp?pisid=1) - sva djela
- Impero Digitalne knjige (http://www.digitalne-knjige.com/oprojektu.php) - kako autori sami kažu, izrađeno "kako bismo hrvatsko kulturno naslijeđe, a ponajprije vrijedne i znamenite knjige hrvatskih pisaca, spasili od zaborava, propadanja i nečitanja te ih učinili što dostupnijima svim građanima ove zemlje."
- Hrvatska ljubavna lirika (http://www.pjesnici-ane-horvat.net/) - izvrsno, tko voli!
- Digitalizirana zagrebačka baština (http://kgzdzb.arhivpro.hr/) - okuplja na mrežnom mjestu Knjižnica grada Zagreba digitalne reprodukcije vrijedne i rijetke građe pohranjene u zbirkama i odjelima Gradske knjižnice.
- Download knjiga (https://sites.google.com/site/cicilendbiblioteka/) - kako meni izgleda, ilegalna adresa s nekih 200-tinjak naslova
- Soma dolara (http://somadollara.com/lektire-download) - kako meni izgleda, ilegalna adresa s nekih 200-tinjak naslova
- Elektroničke knjige (http://www.elektronickeknjige.com/index.htm) - uglavnom domaći i ex-yu autori
- Borut (http://www.borut.com/library/) - Virtual South Slavic Literature Library
- Yurope (http://www.yurope.com/books/yu/) - ex-yu autori
- i mnogi drugi, samo proguglajte s "ebooks download"

Eto, toliko. Što se mene osobno tiče, niti tiskane knjige mogu zamijeniti e-knjige, niti e-knjige mogu zamijeniti tiskane. Ne još. Što preostaje nego iskoristiti najbolje iz oba ova "svijeta"?. Do čitanja!

Izdavač:

Klub brđana Feniks / Mountaineer Club Phoenix
Čikoševa 4, 10000 Zagreb, Hrvatska

URL http://www.klub-feniks.hr/; Web je zaštićen lozinkom – dostavljamo na upit.
e-mail: feniks.klub@gmail.com; **fax:** ++385 (01) 234 56 31
MB: 2475928 / **OIB:** 81675226842 / **Reg. br.:** 21006546
Žiro račun: 2360000-1102065310; **IBAN;** HR852360000-1102065310
Zagrebačka banka d.d.
Nakladnički broj ISBN 978-953-57823
Izlazi povremeno od 1973.